

denne Ordning vil blive meget vanskeligt og meget kostbar; men det behøver man slet ikke. Der er her indviklet en Mængde Sager, som, naar de bruges under en samlet og pelsført Bogføring, ville stille sig med langt større Let-
hed, end man forestiller sig. — Naar man har nævnt, at den her omtalte Bogholder, som jeg vil betragte som den Samme, der er omtalt som Secretair, vil blive en meget kostbar Bestillingsmand, fordi han vil faae store Summer, indtil 100,000 Rd., i sine Hænder, saa vil jeg sige, at dersom han faaer Mere, jeg vil sige meer end 10 Rd. ad Gangen i sine Hænder, saa begaaer man en stor Letfærdighed. Det er aldeles unødvendigt. Dersom man anordner et Anviisningsystem, som er fuldstændigt og vel indrettet, behøver man ikke en eneste Kassebe-
tjent mere end dem, vi nu have. Man skal huske paa, at naar man taler om Udbetaling af offentlige Midler i Genhold til Finantsloven — thi det bliver jo her en underordnet, en Amtsraads-Finantslov — saa indeholder Bevillingen ikke nogen Ret for nogen Mand i Verden til at anvise en eneste Skilling; den giver kun en Ret til at skaffe visse Gjenstande, og altsaa faaer Anviisningen kun sin Betydning derved, at Gjenstanden er bragt til-
stede, at det er fuldstændigt godtgjort, at den Myndighed, som Anviisningsretten er tillagt, har erklæret det; at den Vedkommende simpelt-
hen siger: Der skal udbetales saa og saa mange Penge; den bør og kan ikke fornødtigvis have nogen fuldstændig Anviisningsret ligeoverfor et Budget; thi derved er det ikke paa nogen Maade godtgjort, at den Deel af Bevillingen, som siger, at en Gjenstand skal have for Bevillingen, er fyldestgjort. Naar man derimod gaaer til at sige: For en fyldestgjort Handling, som staaer i Overensstemmelse med Bevillingen, kan der udbetales de og de Penge, og paalegger den, som skal indbetale dem, kun at udbetale dem under denne Forudsætning, saa undgaaer man en heel Deel af den Fare, som kunde være ved at lade Pengene gaae igjen-
nem disse Hænder, og man skal ikke lade dem komme i Hænder paa Folk, der tillige have Anviisningsret. Dersom man tager Boghol-
deren ved et saadant Amtsvæsen og gjør ham tillige til Kasserer, saa ligger Anviisningen og

Expeditionen i samme Haand, og det er et overmaade stort finantskielt Misgreb, derved, at Controlsen for en væsentlig Deel taber sin Betydning; thi Controlsen ligger ikke alene deri, at Amtmanden sætter sit Navn under, men den ligger desuden deri, at den, som udbetaler Pengene, seer en Erklæring fra rette Vedkom-
mende om, at det, der hdes, er præsteret, og at Pengene derfor skulle gaae ud af Kassen. — Jeg troer ikke, at nogen Forvaltning af denne Art kan bestaae uden en velordnet Bog-
føring under en dygtig Bogholder; men det er urigtigt, naar man tænker sig den forbunden med en Kasserer. Der er Kasserere her i Landet; vi have her nok af offentlige Kasser, og naar det ærede Medlem (Brun) siger, at Kæmnerkasserne kjenner han saa nøie, og at de ikke kunne præstere Saameget, saa vil man heller ikke forbre mere af dem, end de kunne præ-
stere; thi, dersom Amtsraads Bogholder er den Mand, han skal være, og Forholdet ordnes, som det skulde, saa maa han vide, hvad der til enhver Tid skal findes i Kassen, og disse Midlers Omsætning fra den ene Kasse til den anden vil heller ikke, naar Systemet først kom-
mer igang, være saa vanskelig, som man i Almindelighed forestiller sig. — Naar man har sagt, at Revisionen ikke vil kunne blive færdig, saa svarer jeg dertil: Man samler ikke hele denne Masse af Dvitteringer etc. i Mars-Regu-
skaber, som saa den vedkommende enkelte Mand i en Haandevending i et Par Maanedes skal gennemgaae, men man afflutter sine Bøger maanedsviis, og giver man da behørig Med-
delelse om disse Bøger og deres Indhold, saa har den Vedkommende Leilighed til at arbeide i No hele Aaret igjennem, og det Væsentlige af hele hans Revision vil da være endt, forin-
den Aaret er tilende; det, der bliver til Rest, bliver kun et Arbejde for nogle faa Uger. Hvad man for Tiden har, maa man ikke tænke sig som det Mønster, man har at følge; hvad vi have i disse Retninger, det er en endnu ikke udviklet Tilstand fra en uheldig ordnet Fortid.

Jeg har saaledes, troer jeg, i det Væsentlige omhandlet de Par Punkter, som mere umiddelbart angaae selve Loven, og de deri inde-
holdte Bestemmelser, og jeg kommer nu til det, som hovedsagelig bragte mig til at begjære Ordet.